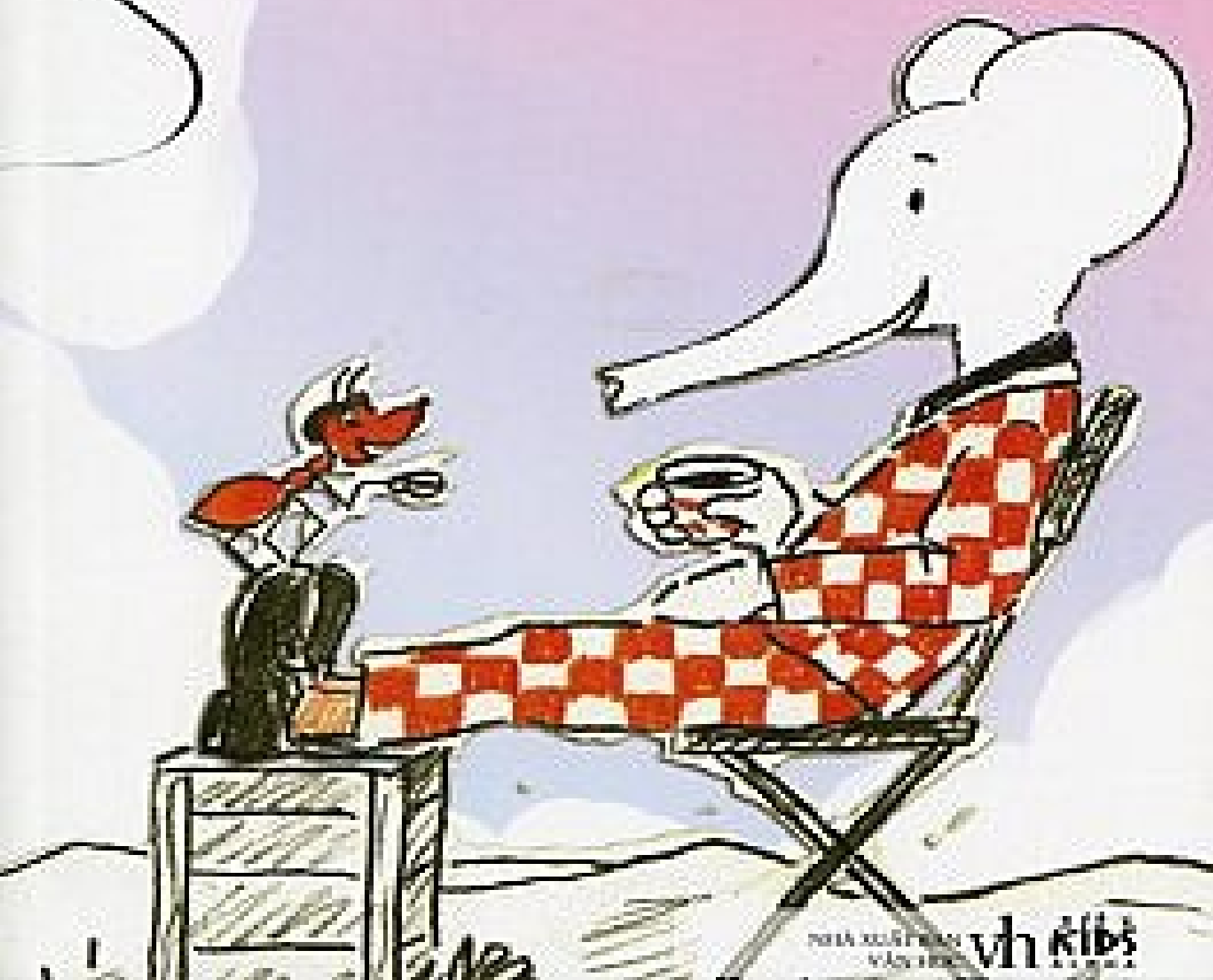

Catharina Valckx

Bác sĩ voi Lolo kiến Coco và các bạn

Bác Sĩ Voi Lolo, Kiến Coco Và Các Bạn

Catharina Valckx

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[BÁC SĨ VOI LOLO, KIẾN COCO VÀ CÁC BẠN](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

Chương 1

Bác sĩ Lolo làm quen với Coco

Voi Lolo là thầy thuốc của làng, chẳng thế mà mọi người gọi chú là bác sĩ Lolo. Chú sống trong một căn nhà nhỏ xinh nằm chót vót trên một đỉnh đồi. Chú chọn mua căn nhà này là vì mái của nó kiên luôn cả sân thượng, chưa kể từ đó chú có thể trông ra cả núi đồi làng xóm nằm dưới đáy thung lũng. Mỗi tối, căn nhà bé tí tẹo tèo tèo với một chú voi, cho dù chú có là một chàng voi mảnh mai đi chăng nữa.

Mỗi khi cảm thấy cô đơn, bác sĩ Lolo lại bụng bảo dạ rằng thế nào chú cũng phải đi tìm một căn nhà rộng rãi hơn để sống cùng ai đó. Như thế chắc sẽ vui và ấm cúng phải biết. Nhưng chẳng mấy chốc chú lại tự an ủi mình. Ở đời, có phải muốn gì là được nấy đâu. Chú lên ngôi trên mái nhà, ngắm cảnh, rồi quên bẵng đi những mối phiền muộn của mình.

Một buổi sáng nọ, vì không phải đi thăm bệnh nhân nên bác sĩ Lolo tranh thủ dọn dẹp nhà cửa. Đúng lúc đang lia chổi đẩy rác ra khỏi cửa thì chú nghe thấy một giọng nhỏ nhẹ kêu thất thanh:

- Ối! Nhẹ tay chứ bác sĩ Lolo! Tớ đang ở đây đấy nhé!

Bác sĩ Lolo ngó ngược ngó xuôi mà chẳng thấy ai.

- Đây cơ mà! Trên bậc thang đầu tiên ấy!

Chú cúi xuống nhìn và thấy một cô kiến vàng bé tí tẹo đang nhâm nhi trà dưới bậc thềm thấp nhất.

- Chào Kiến, bác sĩ Lolo nói. Xin lỗi nhé, tớ không nhìn thấy cậu. Nhưng sao cậu biết tên tớ là Lolo? Bọn mình có quen nhau đâu.
- Ôi, cao siêu gì đâu, Kiến trả lời, tên cậu chẳng được ghi to đùng ở cạnh cửa đấy thôi.
- Cậu biết đọc rồi cơ à? Bác sĩ Lolo sững sốt.
- Tớ lớn tướng rồi chứ cậu tưởng à, Kiến vừa nói vừa đứng thẳng dậy. Tớ đi học rồi đấy. Cậu trông xe đạp của tớ đây này. Tớ đạp xe đến trường hẳn hoi đấy.
- Thế cậu tên là gì?
- Coco.
- Coco! Tên cậu ngộ thật đấy!

Bác sĩ Lolo muốn bế Coco lên nhưng chú lại thấy sờ sờ.

- Tớ nghe nói kiến lửa hay cáu lắm. Kiến đen thì không, chứ kiến lửa ấy à, nghe bảo các cậu đốt đau kinh người lên được.
- Tớ có thể đâu, Coco phản đối. Tớ thềm vào đốt, tớ kinh trò đấy lắm.
- Thế thì cậu là một cô kiến lửa có một không hai. Tớ cũng đang thềm một tách trà. Cậu vào nhà đi, như thế bọn mình sẽ thoải mái hơn.

Bác sĩ Lolo nhẹ nhàng bế lấy Coco và đặt cô cùng các đồ vật nhỏ xíu của cô lên bàn. Đây là lần đầu tiên Coco vào nhà một bác sĩ chính hiệu. Thế nên cô tò mò kinh khủng và hỏi loạn xì ngầu cả lên.

- Bác sĩ Lolo này, trong quá trình công tác của mình, cậu chữa khỏi bệnh cho nhiều người chưa?

- Ôi ôi ôi, tớ làm sao nhớ xuể được, bác sĩ Lolo vừa trả lời vừa rót một giọt trà nhỏ xíu cho Coco.
- Cậu kể tớ nghe đi. Cậu làm thế nào mà chữa khỏi cho bệnh nhân được?
- Tùy từng ca chứ, bác sĩ Lolo trả lời, hãnh diện vì được quan tâm. Thỉnh thoảng thì cũng đơn giản, nhưng có những ca cần phải có Kiến thức Y học Thiên tài.
- Cậu kể tớ nghe với, một ca Kiến... thiên tài gì gì ấy.

Bác sĩ Lolo gãi gãi sau tai.

- Để xem nào... một ca Kiến thức Y học Thiên tài... thật ra cũng hiếm gặp lắm. À tớ nhớ ra rồi: mùa đông năm ngoái chị hươu cao cổ Pat bị sái cổ. Cổ chị ấy bị lạnh và cứng đờ ra. Chắc cậu biết Pat, ai chị ấy cũng quen cả.
- Ừ, có, tớ có quen, chị hươu cao cổ ơ là cao.
- Chị ấy bị kẹt cứng trong nhà, bác sĩ Lolo kể tiếp. Vì ai cũng biết rồi đấy, nếu không cúi xuống được thì đồ chị hươu cao cổ nào đi lọt được qua một cánh cửa.
- Tội quá nhỉ! Coco nói. Thế cậu đã làm gì?
- Tớ bảo chị ấy quàng một cái khăn để ra ngoài. Nhưng khổ nỗi là chẳng cửa hàng nào trong làng có khăn dài đủ để che cổ một chị hươu cao cổ cả. Mà Pat có biết đan lát gì đâu. Nói tóm lại, đây là một ca vô phương cứu chữa. May sao, cuối cùng tớ cũng nảy ra một ý tưởng Kiến thức Y học Thiên tài.
- Cậu tiêm phắc cho chị ấy một mũi à? Coco đoán già đoán non.
- Không! Tớ mua cho chị ấy tám cái khăn len quàng cổ liền một lúc.
- Quả là đại tài! Coco hét vang lên. Thế có hiệu nghiệm không? Chị ấy có khỏi bệnh sái ấy không?

- Khỏi hẳn luôn ấy chứ. Chưa kể mấy chiếc khăn đó hợp với chị ấy hết chỗ chê. Ngay tối hôm đó, chị ấy đã đi da tiệc và nhảy nhót thâu đêm luôn. Chị ấy mừng đến nỗi còn hí lên như ngựa. Kể cũng đặc biệt với một chị hươu cao cổ.
- Khó tin thật đấy, Coco thốt lên. Phải chỉ tớ có mặt ở đó.

Bác sĩ Lolo lại rót trà.

- Bác sĩ Lolo này, tớ cũng biết làm một trò đặc biệt đấy. Cậu có muốn xem không?
- Có chứ.

Coco lấy đà và nhảy phắt lên miệng tách trà của bác sĩ Lolo. Cô trồng cây chuối và giữ thăng bằng trên một cánh tay, chân chĩa thẳng lên trời.

- Cũng được đấy chứ hả? Bây giờ, cậu thử đặt tách trà của tớ lên một chân tớ mà xem.
- Cậu có chắc không đấy? Bác sĩ Lolo ngờ vực hỏi.
- Chắc quá đi ấy chứ. Cậu đặt lên đi.

Bác sĩ nghe lời Coco răm rắp. Chú ngạc nhiên thấy đúng là tách trà không bị rơi thật. Coco dùng chân giữ nó và không để rót ra một giọt trà nào. Bác sĩ Lolo vỗ tay âm ỉ. Có cô kiến nhỏ này vui thật đấy, chú tự nhủ. Khác một trời một vực so với các bệnh nhân vẫn đến nhà mình.

- Nhưng mà Coco này, sao cậu lại đến uống trà trước cửa nhà tớ thế? Chú tò mò hỏi.
- Nhà tớ ngọt ngào quá, Coco thật thà. Cậu tưởng tượng mà xem, một tòa nhà bé tí nhin mà có tới hơn nghìn kiến sống chứ có ít đâu. Chật chội đến nỗi bọn tớ tối ngày giẫm vào chân nhau. Nhà cậu ít ra cũng rộng rãi, thoáng đãng. Lại trông ra phong cảnh đẹp mê li nữa chứ.
- Thật không?

Bác sĩ Lolo nhìn quanh. Chưa bao giờ chú nghĩ rằng người khác sẽ bảo là nhà chú rộng.

- Ừ nhỉ, đúng là kiến vào nhà tớ thì tha hồ mà có chỗ.
- Chỗ rộng mênh mông bát ngát là đằng khác, Coco hưởng ứng.

Bác sĩ Lolo đứng dậy và sai vài bước.

Bỗng chú kêu lên :

- Này, thế thì cậu đến ở với tớ đi. Tớ sẽ vui ời là vui. Nếu muốn thì hôm nay cậu dọn đến luôn cũng được.

Coco mừng quýnh. Ý nghĩ được sống cùng bác sĩ Lolo làm cô vui không để đâu cho hết. Bỗng cô lỏng tai lên. Chuông nhà thờ của làng điểm chín tiếng.

- Ôi, tớ phải đi rồi, Coco hốt hoảng kêu lên. Tớ đến lớp muộn mất thôi!

Cô lao bổ ra vườn, nhảy lên xe đạp và phóng một mạch xuống đồi.

- Hẹn cậu lát nữa, khi tớ tan học nhé! Cô nói với lại rồi biến mất sau một hòn sỏi to. Mà thật ra sỏi không to lắm, nhưng cũng đủ để che khuất mất cô.

Chương 2

Bác sĩ Lolo đến chơi nhà vịt Olga

Bác sĩ Lolo đứng mơ màng trước hiên nhà.

Bỗng chuông điện thoại reo lên.

Chú nhắc máy. Người gọi là vịt Olga, một chị bạn thân lâu năm. Olga vừa đi nghỉ hè về và mào chân chị bị đau nhức kinh khủng.

Bác sĩ Lolo hứa chiều sẽ qua thăm chị.

Olga sống ở quảng trường trung tâm của làng, ngay cạnh siêu thị. Bác sĩ Lolo háo hức xuống đồi.

- Ôi bác sĩ Lolo, cậu đây rồi! Olga vừa mở cửa vừa kêu lên. Đôi chân làm tôi đau phát điên lên. Ngựa không chịu nổi.
- Cậu ngồi xuống đi, tôi khám cho, bác sĩ Lolo đáp.

Olga ngồi xuống ghế và gác hai mào chân lên bàn.

- Nặng lắm hả bác sĩ?

- Không. Chân cậu hơi xước tí thôi. Trông như là cậu vừa trèo đèo lội suối về ấy.
- Đúng thế. Tận bên Trung Quốc đấy.
- Trung Quốc ư? Cậu cuốc bộ sang tận Trung Quốc cơ à?
- Cậu ngố quá cơ, Olga cười phá lên, tôi bay đến đấy chứ. Đến đấy tôi mới đi bộ. Cậu muốn xem ảnh tôi chụp không?
- Thôi, thôi khỏi, bác sĩ Lolo vội đáp khi nhìn thấy chồng ảnh cao chất ngất. Cậu thôi ngộ nguậy có được không? Tôi thoa kem dưỡng cơ cho cậu bây giờ đây.

Bác sĩ Lolo lấy từ túi xách ra một lọ kem và xoa vào màng chân cho Olga.

- Những cái màng chân này có dùng để đi bộ đâu cơ chứ. Bình thường, đi nghỉ hè, cậu toàn bơi cơ mà?

- Tại tôi muốn thay đổi không khí ấy mà. Leo núi, lội ruộng... Tôi còn đi lang thang cả ở sa mạc nữa cơ.

- Xong rồi đấy, bác sĩ Lolo nói trong khi đây nút lọ kem lại. Chắc là đỡ đau ngay thôi.

Chú bắt đầu thấy cồn cào trong bụng. Chú tự nhủ thế nào Olga chẳng mang từ chuyến du lịch về ổi thức ăn ngon.

- Thế ở Trung Quốc, ăn uống có ngon không? Chú vờ hỏi bằng quơ.
- Ngon tuyệt cú mèo, Olga đáp. Đồ ăn của họ lạ lắm, nhưng mà ngon hết sảy.
- Thật à? Bác sĩ Lolo háo hức.
- À mà tôi mang nước chanh và bánh ga-tô về đấy. Cậu phải nếm thử mới được về đấy. Đây là bánh ngọt làm bằng đậu đỏ. Phải ăn bằng đũa cơ. Ở Trung Quốc, ăn gì người ta cũng dùng đũa gắp cả.

- Trông ngon ghê, bác sĩ Lolo, vốn rất háu ăn, nhận xét. Chú làm theo Olga và cầm đĩa lên. Nhưng đôi đĩa không chịu nghe theo sự điều khiển của chú mà cứ quay tứ tung ngũ hoành. Lần nào bánh ga-tô cũng tuột mất.
- Thôi, tôi về đây Olga ạ, cuối cùng bác sĩ Lolo bỏ cuộc. Hôm nay có người dọn đến ở nhà tôi.
- Có người dọn đến nhà cậu ư? Olga sừng sốt đến mức suýt nữa thì bị nghẹn. Thế thì sẽ chật chội kinh lên được!
- Không đâu, thế mới tài chứ, bác sĩ Lolo đáp, mặt tươi rói lên. Đó là một cô nàng bé tí teo, phải cúi sát xuống mới nhìn thấy cơ.
- Ra thế. Ai đấy? Tôi có quen cô ấy không? Olga hỏi, cả người ngửa râm ran vì hiếu kỳ.
- Đây là Coco.
- Coco? Có phải là cô kiến lửa đỏ nhỏ xíu tốt bụng, chân chi chít đầy mình không? Thế thì cậu mang một ít nước chanh và bánh ngọt Trung Quốc về đi, như thế cậu sẽ có quà đặc biệt để thết đãi cậu ấy.
- Cậu mang về được tận chừng ấy cơ à? Bác sĩ Lolo kinh ngạc hỏi. Nặng thế mà cậu cũng bay được sao?
- Không đâu! Cậu tưởng tôi là máy bay
Bô-ing chắc! Tôi chỉ mang về một gói thôi. Còn đâu, tôi mua ở siêu thị cạnh nhà. Thời buổi này tuyệt thật đấy, muốn mua gì ra siêu thị cũng có. Cố nhét thì chắc bỏ hết vào túi xách của cậu được đấy... Thấy chưa!

Olga tiễn bác sĩ Lolo ra cửa. Chị nhìn theo Lolo cho đến khi chú đi khuất sau góc phố. Cái cô kiến nhóc Coco này thật may mắn làm sao khi có vóc dáng bé nhỏ như thế, chị tự nhủ và thở dài.

Chương 3

Coco bị ngã xuống hồ như thế nào?

Bốn giờ. Giờ tan trường của kiến.

Coco chia tay các bạn và lẳng cạp xách vào thùng rơ-mooc sau xe.

Cô đi đường tắt đến nhà bác sĩ Lolo. Đó là con đường mòn men theo bờ hồ, rất ít người qua lại. Coco chỉ nghe thấy tiếng những cây sậy phấp phật trong gió và tiếng thùng rơ-mooc lộc xộc trên con đường gồ ghề. Cô không ngờ có kẻ đang rình sẵn sau đám sậy...

Đó là nhện Uzi.

Uzi là một ả nhện bụi đời. Lười đến nỗi không dệt nổi một tấm mạng cho ra hồn, ả tối ngày lang thang bờ bụi. Uzi hầu như không có bạn bè. Chắc tại ả ta là kẻ khó ưa. ả nói dối này, đốt bừa phứa này, lại còn suốt ngày ăn gian nữa chứ.

Coco đây rồi. Nó có chiếc xe đẹp thật đấy, đồ số đỏ, Uzi hậm hực nghĩ khi thấy Coco tiến lại gần trên đường mòn. Mình phải trấn chiếc xe mới được! Uzi nhắc đi nhắc lại khi Coco đến sát gần ả ta.

Thế là Uzi chồm lên Coco. ả đẩy Coco mạnh đến mức cô ngã ra đất và lăn xuống hồ.

- Cứu với! Cô vừa vùng vẫy vừa kêu lên, tôi không biết bơi! Uzi, cứu tôi với! Chị quay lại đi!

Uzi đang phóng lướt đi, ngoái đầu lại. Ừ nhỉ, ả nghĩ, đúng là loài kiến không biết bơi thật. Bọn chúng đi xe đạp thì còn được, chứ bơi thì chịu chết...

Đúng lúc đó, ả thấy Coco, sau một hồi chật vật, đã leo lên được một chiếc lá may sao lại đang lập lờ nổi ngay bên cạnh. Nó ở trên chiếc lá là ổn lắm rồi, Uzi tự nhủ, trông như một con tàu tí hon ấy. Khởi phải bắn khoả, ả phóng vụt đi.

Thế là Coco còn trơ trọi một mình trên chiếc lá dập dềnh theo sóng giữa mặt hồ mênh mông. Coco tội nghiệp.

Chương 4

Bác sĩ Lolo bắt quả tang Uzi phạm tội

Ngồi trong nhà, bác sĩ Lolo nóng ruột ngóng Coco. Chú đã dọn dẹp nhà cửa đâu ra đấy và còn gọt xong cả một đồng khoai tây tũ ụ cho bữa tối.

Cậu ấy đang làm gì mới được chứ, chú lo lắng tự hỏi. Lớp học thì tan từ đời tám hoánh nào rồi... Có khi cậu ấy đổi ý, chẳng muốn dọn đến ở với mình nữa cũng nên...

Bỗng nhiên, có tiếng gõ cửa.

- A, cậu ấy đây rồi!

Bác sĩ Lolo tức tốc ra mở cửa. Nhưng tiếc thay, đó không phải là Coco mà là chú ốc sên Yoyo.

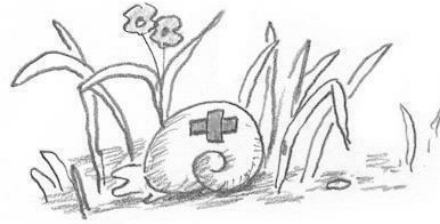
- Yoyo tội nghiệp, cậu làm sao thế, mặt cậu trông kinh quá.

Yoyo bị cảm nặng. Nước mũi cậu chảy ròng ròng đến nỗi cậu không cất nên lời. Đúng là loài ốc sên lúc nào cũng để nước dãi chảy thành vệt dài sau mình thật, nhưng lần này thì phải nói là Yoyo đang gây ra một trận đại hồng thủy ở cầu thang nhà Lolo. Chú hắt xì, lấy hơi và phều phào :

- Bác sĩ, tớ bị cảm lạnh. Vỏ của tớ bị thủng. Cậu nhìn thì biết, ở bên cạnh ấy. Tớ bị ngã từ trên cây xuống. Gió lùa qua lỗ thủng lọt cả ốc.

Bác sĩ Lolo bảo Yoyo vào nhà và đứng yên tại ngưỡng cửa rồi chạy đi lấy túi xách.

- Cậu cứ đứng yên, tớ sẽ chữa cho cậu, chú nói. Tớ đang dán băng dính bịt lỗ thủng. Xong rồi. Lỗ thủng kín rồi. Còn bây giờ thì bạn thân mến, cậu về nhà nhanh lên và uống một cốc trà thật nóng vào.

Chú nhón tay nhẹ nhàng nhấc Yoyo lên và đặt cậu ta vào trong vườn. Yoyo lúng búng vài lời cảm ơn rồi thu mình vào trong chiếc vỏ đã được chữa lành lặn. Bác sĩ Lolo phải đợi nước mới cọ sạch được cái cầu thang trơn láng. Khi Lolo xong việc thì mặt trời cũng sắp sửa lặn, chỉ còn lấp ló phía chân trời. Thế mà vẫn chưa thấy bóng dáng Coco đâu. Chú bắt đầu lo lắng thực sự, đứng ngồi không yên. Cuối cùng, chú quyết định lên đường đi tìm cô bạn nhỏ.

Bác sĩ Lolo đi đường tắt ngắn nhất đến trường của kiến. Chú vừa đi rón rén vừa sầm soi nhìn xuống đất. Đến gần hồ, chú bỗng nhìn thấy một vật màu đỏ lướt băng băng trong đám cỏ. Chú nhận ra ngay chiếc xe đạp kéo rơ-mooc màu đỏ. Song, kẻ đang phóng như bay không phải là Coco mà là nhện Uzi.

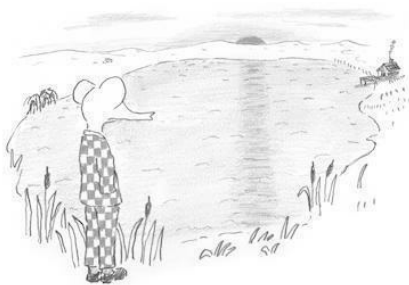
- Uzi! Cậu lấy chiếc xe đạp này ở đâu ra?
- Ờờ... Uzi ậm ừ, xe của tớ chứ ở đâu ra. Nó là của tớ.
- Lolo túm một chân Uzi và nhấc bổng ả ta lên.
- Đồ dối trá, đây là xe đạp của Coco. Cậu ấy đâu? Coco đang ở đâu?
- Ôi ôi, nhẹ tay thôi, bác sĩ! Cô nàng... cô nàng ngã lặn quay xuống hồ rồi.
- Cái gì? Bác sĩ Lolo hoảng hốt kêu lên. Cậu ấy có biết bơi không?
- Không, Uzi đáp. Nhưng bác sĩ yên chí, nàng ta đang bập bênh trên một chiếc lá. Như đang bơi thuyền đi dạo thôi mà.

Trống ngực đập loạn xạ, bác sĩ Lolo buông Uzi ngay xuống đất, thả chiếc xe đạp tí hon vào trong túi áo rồi lao vội ra phía hồ.

Chương 5

Coco được Olga cứu như thế nào?

Bác sĩ Lolo thở hổn hển khi đến bên bờ hồ.

Chú đưa mắt nhìn mặt nước bao la lấp lánh trong ánh hoàng hôn.

- Trời ơi, chú thầm kêu lên, mình quên khuấy là hồ rộng thế này.
- Bác sĩ quan sát mặt hồ đến mỗi mắt mà vẫn không thấy bóng dáng Coco đâu. Chú cởi giày, xắn quần và lội xuống nước.
- Bác sĩ Lolo, cơn gió lạnh nào đưa cậu đến đây thế? Một giọng nói quen thuộc cất lên. Cậu cũng ra đây bơi à? Coco đâu? Cậu ấy có đi cùng cậu không?

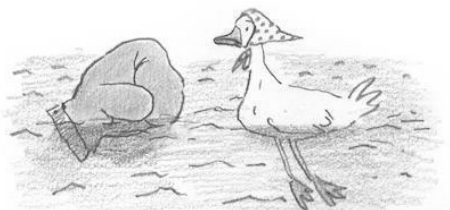

Đó là Olga. Chân chị đã khỏi hẳn và chị muốn bơi lội hóng mát trước khi đi ngủ. Bác sĩ Lolo giải thích với chị chuyện đã ập xuống đầu Coco.

- Thật không thể tin được! Olga kêu lên phẫn nộ. Cậu cứ ở đây, tôi sẽ đi tìm cậu ấy. Tôi bơi giỏi hơn cậu. Coco tội nghiệp... mong sao là cậu ấy chưa bị chết đuối.

Olga bơi một vòng quanh hồ. Chị tìm thấy đủ thứ đồ nổi lềnh phềnh trên mặt nước. Một cái nút chai, một cọng sậy, một đoạn cần câu, một que kem, nhưng chẳng thấy tăm hơi một cô kiến nào.

Chợt chị trông thấy đằng xa một vật đo đỏ. Chị bơi cật lực về hướng đó. Đến gần, Olga đáng thương mới chùng hững nhận ra đấy chỉ là một cái găng đấm bốc. Một cái găng tay khổng lồ, chắc là của một chú voi hoặc hà mã nào đấy.

Thế mà mình cứ tưởng là một nàng kiến cơ chứ, chắc mình phải đeo kính mắt thôi, chị vừa thở dài vừa tự nhủ.

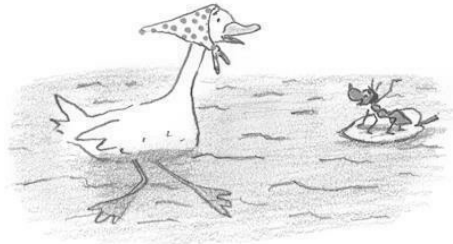
Nản chí và kiệt sức, chị chuẩn bị quay về chỗ bác sĩ Lolo thì bỗng nghe thấy tiếng ai gọi tên mình. Chị nín thở. Đúng rồi, chắc chắn ai đó đang gọi chị.

- Ooolgaa... Ooolgaa ơi...
- Ơi, tớ đây! Olga đáp lại. Coco, có phải là cậu không? Cậu ở đâu?
- Ngay sau cậu ấy!

Olga quay lại. Chị trông thấy Coco thoát ẩn, thoát hiện, bập bềnh trên sóng.

Olga vội vã bơi về phía cô.

- Ôi cậu đây rồi, Coco bé bỏng. Cậu thế nào?
- Có cậu ở đây là ổn rồi. Tớ cứ sợ cậu không nhìn thấy tớ...

- Cậu leo lên lưng tớ đi, Olga nói, bác sĩ Lolo đang đợi bọn mình ở trên bờ. Cậu ấy lo phát điên lên.
- Bác sĩ Lolo đang ở đằng kia à? Coco ngạc nhiên hỏi.
- Coco leo lên lưng Olga và ngồi yên trong áo lông của chị.
- Cậu bám chắc vào nhé!
- Olga cảm thấy được tiếp sức, chị sai một đường bơi mạnh mẽ.
- Cậu bơi nhanh thật đấy! Coco thán phục kêu lên.
- Chuyện! Hồi trẻ, tớ là quán quân bơi lội đấy.

Bác sĩ Lolo ôm ghì lấy Coco và Olga. Chú hạnh phúc vì đã tìm thấy Coco đến nỗi phải kìm mình lắm mới không siết họ quá chặt.

- Về nhà tớ thôi, chú tuyên bố. Tớ sẽ thết các cậu một bữa tối ra trò. Cả hai cậu đều xứng đáng được thế.

Và cả nhóm cất bước trong ánh chiều tà.

Về đến nhà, bác sĩ Lolo vì đang đói cồn cào nên một lúc rán luôn cả một đồng tượng khoai tây. Vừa ăn Coco vừa kể lại :

- May sao là có chiếc lá nổi ngay bên cạnh tớ. Tớ không nhớ mình đã leo lên đây như thế nào nữa. Tớ kêu “Cứu với! Cứu với” mãi mà chẳng có ai. Uzi thì đã biến mất tăm. Tớ ngồi trên chiếc lá lâu ơ là lâu... Rồi tớ nghĩ đến cậu, bác sĩ Lolo ạ, chắc là cậu đang ngóng tớ về. Rồi tớ tự nhủ chắc tớ sẽ phải sống cả đời trên chiếc lá ấy mất thôi, rằng sẽ chẳng bao giờ tớ được sống trong căn nhà thoáng mát của cậu. Mà tớ thì đã vui biết nhường nào...
- Cậu không sợ chứ? Bác sĩ Lolo xúc động hỏi.
- Có chứ. Tớ sợ phát khóc lên. Uzi đúng là đồ quỷ tha ma bắt! Tớ mà gặp lại cô ả, tớ sẽ đốt cho mà xem. Lần đầu tiên tớ thực sự nuôi ý định đốt người khác đấy.
- Ui chà, nếu là cô ả thì tớ sẽ tránh cho xa, bác sĩ Lolo lè lưỡi.
- Chú đứng dậy và nhìn ra cửa sổ.
- Hôm nay là ngày rằm đấy. Đêm đẹp tuyệt vời các cậu ạ. Bọn mình lên mái nhà ngắm cảnh một lát trước khi đi ngủ đi. Coco, cậu phải lên xem mái nhà mới được. Chỗ đẹp nhất trong tổ ấm mới của cậu đấy.

Chương 6

Uzi lại xuất hiện

Từ trên cái cổ cao của mình, Pat thấy ba người bạn ngồi trên mái nhà của bác sĩ Lolo. Vốn không bao giờ bỏ lỡ dịp được vui chơi, Pat liền đến nhập hội không chút chậm trễ. Cô thò cái đầu xinh xắn qua lan can sân thượng.

- Chào các cậu. Tớ nhập hội các cậu được không?

- Được quá đi ấy chứ, Olga đáp, hồ hởi vì sẽ có người nghe chị kể chuyện đã cứu Coco ra sao.

Một lát sau, cả ốc Yoyo cũng xuất hiện. Cốc trà nóng đã giúp cậu hiệu nghiệm hết ý. Bác sĩ Lolo trèo xuống lấy nước chanh và bánh ga-tô mà Olga tốt bụng đã biếu chú.

- Những chiếc bánh này ngon tuyệt nhỉ, chỉ tiếc là cậu không có dừa, bác sĩ Lolo ạ.
- Úng à on uyệt, miệng đầy bánh, bác sĩ Lolo lúng búng trả lời.
- Bọn mình như đang tổ chức dạ hội ấy nhỉ. Biết đâu Pat lại hí lên thì sao. Pat, sao cậu không thử hí lại như cái hôm mà bác sĩ Lolo chữa bệnh vẹo cổ cho cậu ấy?

Pat tự dưng đâm luống cuống và xấu hổ, cô để mọi người phải nài nỉ một hồi mới chấp thuận. Nhưng đúng lúc cô đang lấy hơi để hí lên một tràng thì một kẻ không mời xuất hiện, làm cô tắc tị giữa chừng luôn.

Không biết từ đâu chui ra, Uzi lưng thưng tiến thẳng trên bàn, tay cầm một bó hoa. Ả dừng lại trước mặt Coco.

- Coco, ả lấy giọng dễ thương nhất của mình, tớ thực sự rất lấy làm tiếc là lúc chiều đã cấp xe của cậu.
- Coco nhìn thẳng vào mắt ả.
- À, nói đến chuyện cấp, chắc cậu không để ý thấy tớ là kiến lửa nhỉ?

Uzi tái đại đi.

- Ý cậu là... Thôi mà, cậu không định cấp tớ mà đốt vì chuyện con con ấy chứ? Này, tớ còn mang hoa cho cậu đây này. Tớ hái tặng cậu đấy.

Coco cười phì. Uzi có vẻ sợ chết khiếp. Mà đêm thì tuyệt đẹp, chẳng lẽ lại phí hoài cho một cuộc trả dừa.

- Cảm ơn Uzi. Hoa đẹp quá. Cậu hái ở đâu thế?
- À... ừm... trong vườn của Pat, không chờ đợi câu hỏi này, Uzi áp úng trả lời.
- Đúng rồi!!! Pat phấn nộ kêu lên. Thảo nào trông quen thế. Đây là hoa thực được đỏ, tất cả niềm hãnh diện của khu vườn nhà tớ nằm cả ở đây đấy!
- Chỉ là vì... Uzi lấp bắp, cửa hàng hoa đã đóng cửa mất rồi.
- Olga này, Pat nói, thứ khoái khẩu của cậu là đồ ăn thừa nhỉ, cậu thấy việc nhấm nháp một con nhện thế nào? Như thế, bọn mình sẽ được giải thoát khỏi kẻ chuyên đòi chọc ngoáy luôn một thể.
- Không, tớ chịu, Olga đáp. Tớ đang ăn kiêng.
- Khổ cái là cả tớ cũng vậy, Pat thở dài sườn sượt.
- Eo ôi! Chỉ cần nghĩ đến thôi... Bác sĩ Lolo vừa nói vừa tiếp tục ăn bánh ga-tô.
- Tớ xin xung phong đánh chén cậu ta, Yoyo, cho đến lúc đó vẫn trầm tư, lên tiếng. Dù sao thì mũi tớ đang ngạt nên tớ chả nghĩ thấy mùi gì ra mùi gì. Một con nhện hay một lá rau diếp thì cũng thế cả thôi.

Điều Yoyo nói làm mọi người phì cười, trừ Uzi quyết định kín đáo lủi đi.

- Đúng thật là, Yoyo nói, phật ý vì bị giễu cợt. Nếu bọn cậu không cần tớ như thế thì tớ thà đi ngủ còn hơn. Chúc các cậu ngon giấc.

Cậu chàng xì mũi vào khăn mùi xoa to dùng màu trắng rồi thu mình vào trong vỏ.

Đêm đã về khuya. Pat và Olga cũng phải về nhà. Cả hai chị uống cạn lon xô-đa rồi cùng tung tăng về làng.

Chương 7

Câu đố của Coco

Bác sĩ Lolo sửa soạn giường cho Coco trong một cái hộp các-tông bé tí xíu.

- Cậu thấy ổn chưa?
- Hơn cả ổn ấy chứ, Coco vừa đắp vừa kéo chăn đắp lên người.
- Thế thì, chúc cậu ngủ ngon, bác sĩ Lolo nói. Tớ tắt điện nhé?
- Khoan, gờm đã! Coco bật dậy trên giường. Tớ biết một câu đố đấy.
- Câu đố à?

- Ừ. Nghe này. Nó màu vàng và nóng bừng đến toát mồ hôi. Nó là cái gì? Cậu đoán thử xem.

Bác sĩ Lolo ngẫm nghĩ.

- Màu vàng và nóng toát mồ hôi... Một củ khoai tây rán à?
- Không. Cậu nghĩ nữa đi.
- Bác sĩ Lolo nghĩ đau cả đầu mà không tìm ra lời giải nào khác.
- Cậu chịu rồi phải không? Đấy là... là một quả chuối mặc áo bành tô lông thú!
- Bác sĩ Lolo bật cười ngặt nghẽo.
- Câu đố thú ra trò đấy chứ nhỉ? Bây giờ thì mình ngủ thôi, Coco nói. Mai tớ còn phải đi học.

Cô nàng co mình lại trên chiếc giường tí hon.

- Chúc cậu ngủ ngon, bác sĩ Lolo.

- Chúc cậu ngủ ngon, Coco, bác sĩ Lolo vừa nói vừa lấy tay áo chùi nước mắt chảy giàn giụa vì cười.

Và chú tắt điện.

Ở đời, chú nhìn vào màn đêm thăm thẳm, mơ màng nghĩ, rốt cuộc thì ta muốn gì cũng được đấy chứ, phải không nhỉ?

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>